

РАЙДУГА НАД БУКОВИНОЮ

Гуцули, здрасуйте! Отак приходить брат
До трударів знедолених стократ,
Вони в нужді і в латах і в нарузі,
Жнивам буяти? Та які жнива, —
У колосочках нива нежива
І чорний ворон ген на видискрузі.

Куди він лине? Де зупинить лет?
На башті танку сяє кулемет
І котять грім оксвані гармати.
Ой, кряч, не кряч, а згинеш уночі.
Дивіться, мати вийшла й на плечі
Несе сінка свого малого. Мати!

Гуцули, здрасуйте! Я мріяв, не радів,
Ввижався край в навалі холодів,
В крутих узвишнях, в чорній полонині.
Я бачив лати на худих плечах,
Обличчя в змериках, змерені, в очах
Огонь журби, брати мої єдині...

Та ще ялину зламано в яру,

Та Кобиланську Ольгу вже стару,
Зу яким словом, з душою як пшениця.
Ще мріялося, — сталося. Двигнув мур,
Над баштами, над сталлю амбразур
Горить, як жар, червона зоряниця.

ДІВЧИНИ З ПІДГІР'Я

Ой, вітри пролітають гінко
Із черемонських узбереж.
Люба дівчино-полонинко,
Квіт волошковий, як живеш?

Чи зроста ти, а чи розквітла
В підгірянським тіснім дворі,
Чи зрїймала руки до світла,
Виглядаючи на зорі?

Небо синє лежить над нами,
Сонце вишило на обід,
За братами і за синами
Матері утентали слід.

А за ними, як повна рожа,
Черносе стоїть дівча
І на зірку воно похоче
І похоче на смереча.

Хай доду опада росинка,
Хай престелють гармати дим,
Щоб пвила твоя жар-хустинка
Разом з прапором бойовим!

Хай за річною, за бистрою
Наша слава встає бистра,
Що назвав я тебе сестрою,
Наймелодша моя сестра...

Ой, вітри пролітають гінко
Із черемонських узбереж.
Люба дівчино-полонинко,
Квіт волошковий, як живеш?

КАРМАЛЮК

I.

Уляна вчора правду говорила:
— " Гулять не час, зберігайся ти".
А як її назвати: люба? Мила?
Чи не б слова таємніні знайти?

Хіба тим косам відшукав слово?
Яким очам цілованим келись?
Шуми любови меледа діброва,
Уляно, чуєш? Де ти? Озвонись.

Він варить нашу сам усій артілі,
Всипає солі, пробує на смак.
— Турбета зайва? Нич, як би не так,
Не опечи язик на цьому ділі.

І ще крутіш заварить каму пану,
Го-го, синни, гарячий стане дзень...
А ті, де із Вівсяників, з Майдану,
Учора хату кинувши лишень

Злюбились діс і силу самоналу,
Переховий димен із гущовин,
Підходячи до ватриме помалу,
Сідають в коло, рівні, як один.

Палають огниці язика багрянні,
Обжурені скипають казани,
Устим людей покликує: " Сини,
Виходить так, ми люди не останні!"

Спливає місяць, сніг злотом ширим,
Шелоче цісня про старі літа,
Що красне сонце сходить за Сибіром,
А на Україну сонік заміта.

Грудьми пугне і до вікна пестуна,
Злегка спочине, знову за своє...
А люди кажуть: " Певне, Кармалюка
Гелеті рідкі й звістку подає".